

APROBAT

În ședința Biroului permanent al
Camerei Deputaților
din data de 1.10.2012

Parlamentul României
Camera Deputaților

Cabinet secretar general

București, 01.10.2012

N O T Ă

**privind proiectele de opinie și procesele verbale
rezultate în urma examinării proiectelor de acte legislative europene
de către comisiile permanente ale Camerei Deputaților**

În conformitate cu prevederile art. 21 din Hotărârea Camerei Deputaților nr. 11/19.04.2011 privind procedura de lucru și mecanismul decizional pentru exercitarea controlului parlamentar asupra proiectelor de acte legislative ale Uniunii Europene, în temeiul Tratatului de la Lisabona privind rolul parlamentelor naționale, au fost depuse următoarele proiecte de opinie și procese verbale:

• **COMISIA PENTRU BUGET, FINANȚE ȘI BĂNCI**

➤ Proiecte de opinie:

- Proiect de opinie referitor la comunicarea Comisiei „Principii comune privind mecanismele naționale de corecție fiscală” - COM (2012)342;
- Proiect de opinie referitor la Propunerea de Directivă a Consiliului de modificare a Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată în ceea ce privește un mecanism de reacție rapidă împotriva fraudelor în materie de TVA - COM (2012)428;

➤ Procese verbale:

- Proces verbal asupra Propunerii de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind intermedierea de asigurări (reformare) - COM (2012)360;
- Proces verbal asupra Propunerii de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei 2009/65/CE de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM), în ceea ce privește funcțiile de depozitar, politicile de remunerare și sancțiunile - COM (2012)350;

- Proces verbal asupra Propunerii de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind documentele cu informații cheie referitoare la produsele de investiții - COM (2012)352;
- Proces verbal asupra Propunerii de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind combaterea fraudelor îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii prin intermediul dreptului penal - COM (2012)363.

Proiectele de opinie urmează să fie integrate de Comisia pentru afaceri europene care, conform prevederilor art. 38 și art. 39 din Hotărârea Camerei Deputaților 11/19.04.2011, va redacta proiectele finale de opinie în vederea înaintării lor Biroului Permanent la termenele fixate.

Procese-verbale sunt transmise spre informare Biroului permanent al Camerei Deputaților, conform prevederilor art. 21 din Hotărârea Camerei Deputaților 11/19.04.2011.

Toate documentele pot fi consultate, în varianta electronică, la adresa:

http://www.cdep.ro/eu/examinare_pck.lista_examinare?an=2012

SECRETAR GENERAL

Gheorghe Barbu

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

Parlamentul României
Camera Deputaților

B.P. Nr. 970 din 01.10.2012

**Comisia buget, finanțe
și bănci**

**București,
Nr. 22/ 231/ 19.09.2012**

**Comisiei pentru afaceri europene
Domnului Președinte Viorel HREBENCIUC**

Biroului Permanent al Camerei Deputaților,

Direcției de drept comunitar

PROIECT DE OPINIE

privind

**Comunicarea Comisiei privind Principiile comune privind mecanismele
naționale de corecție fiscală COM (2012) 342**

Având în vedere Tratatul de la Lisabona privind rolul parlamentelor naționale, în special art. 5 și 12 al TUE și Protocoalele nr. 1 și 2 anexate tratatului,

Având în vedere Hotărârea Camerei Deputaților nr.11/2011 privind procedura de lucru și mecanismul decizional pentru exercitarea controlului parlamentar asupra proiectelor de acte legislative ale Uniunii Europene,

Luând în considerare opinia Comisiei pentru buget, finanțe și bănci, care a fost sesizată în fond în data de 05.09.2012 de Biroul Permanent, privind *Comunicarea Comisiei privind Principiile comune privind mecanismele naționale de corecție fiscală*, în ședința din 19.09.2012 deputații au adoptat următorul *proiect de opinie* ce cuprinde:

Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene impune statelor membre obligația de a-și considera politicile economice ca fiind o chestiune de

interes comun și de a avea politici bugetare ghidate de necesitatea de a asigura finanțe publice solide.

Prezenta comunicare este adoptată ca parte a procesului de implementare a Tratatului privind stabilitatea, coordonarea și guvernarea în cadrul uniunii economice și monetare, în interesul general al Uniunii și pentru a contribui la buna funcționare a uniunii economice și monetare.

Ea propune principiile comune care trebuie să stea la baza mecanismelor de corecție naționale. Ele acoperă aspectele esențiale care trebuie avute în vedere atunci când se concepe un mecanism de corecție, incluzând statutul juridic al acestuia, coerența cu cadrul Uniunii Europene, activarea mecanismului, tipul corecției din punctul de vedere al dimensiunii și al calendarului, instrumentele sale operaționale, funcționarea unor eventuale clauze de exceptare, precum și rolul și independența instituțiilor de monitorizare.

Ideea că regulile bugetare trebuie să poată face față unor circumstanțe deosebit de dificile este de mult timp recunoscută în cadrul de supraveghere al Uniunii Europene, fiind de asemenea recunoscută în Tratatul privind stabilitatea, coordonarea și guvernarea în cadrul uniunii economice și monetare.

De asemenea, trebuie instituite reguli solide și asigurătoare privind numirea și caracterul adecvat al resurselor și accesul la informații în cadrul mandatului. Aceste condiții sunt necesare pentru ca instituțiile de monitorizare să poată funcționa în mod eficace și să poată juca rolul de apărători ai transparenței și credibilității mecanismelor. O atenție deosebită trebuie acordată posibilității de comunicare neîngrădită cu publicul.

PREȘEDINTE,

Maria Eugenia BARNĂ

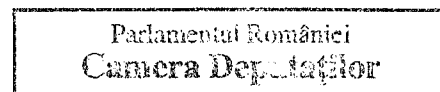
SECRETAR,

Nicolae BUD

A handwritten signature in dark ink, appearing to read 'N. Bud', written over the printed name 'Nicolae BUD'.

Consilier parlamentar, Luminița Ghiorguiu

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR**

B.P. Nr. 971 din 01.10.2012

**Comisia buget, finanțe
și bănci**

**București,
Nr. 22/ 231/19.09.2012**

**Comisiei pentru afaceri europene
Domnului Președinte Viorel HREBENCIUC**

Biroului Permanent al Camerei Deputaților,

Direcției de drept comunitar

PROIECT DE OPINIE

privind

**Propunerea de DIRECTIVĂ A CONSILIULUI
de modificare a Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe
valoarea adăugată în ceea ce privește un mecanism de reacție rapidă
împotriva fraudelor în materie de TVA
BPI-139/E, (COM 2012) 428**

Având în vedere Tratatul de la Lisabona privind rolul parlamentelor naționale, în special art. 5 și 12 al TUE și Protocoalele nr. 1 și 2 anexate tratatului,

Având în vedere Hotărârea Camerei Deputaților nr.11/2011 privind procedura de lucru și mecanismul decizional pentru exercitarea controlului parlamentar asupra proiectelor de acte legislative ale Uniunii Europene,

Luând în considerare opinia Comisiei pentru buget, finanțe și bănci, care a fost sesizată în fond în data de 05.09.2012 de Biroul Permanent, privind *Propunerea de DIRECTIVĂ A CONSILIULUI de modificare a Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată în ceea ce privește un mecanism de reacție rapidă împotriva fraudelor în materie de TVA,*

în ședința din 19.09.2012, deputații au adoptat următorul *proiect de opinie* ce cuprinde:

Obiectivul Directivei este combaterea fenomenelor de fraudă bruscă și masivă în domeniul TVA.

În Analiza anuală a creșterii 2012, Comisia a scos în evidență necesitatea de a crește eficiența TVA în contextul consolidării fiscale. A fost subliniat faptul că îmbunătățirea colectării impozitelor și soluționarea problemei fraudei fiscale într-un mod mai eficient ar putea contribui la creșterea veniturilor publice.

Consolidarea sistemului de TVA al UE reprezintă totodată unul din obiectivele cheie menționate în Comunicarea privind viitorul TVA, prezentată la 6 decembrie 2011, iar actuala propunere a fost indicată ca acțiune prioritară pentru realizarea acestui obiectiv.

Scopul propunerii este, prin urmare, să prevadă o procedură în cadrul Directivei TVA care, în situații foarte specifice, să ofere o bază legală care să le permită statelor membre să ia măsuri imediate. Aceasta ar urma să poarte numele de „mecanism de reacție rapidă” (denumit în continuare „MRR”).

Scopul MRR nu este acela de a înlocui sistemul actual de derogări. Domeniul său de aplicare este, prin urmare, limitat la situații de fraudă bruscă și masivă într-unul sau mai multe sectoare economice specifice dintr-un anumit stat membru care nu pot fi oprite prin mijloace tradiționale de control și de aplicare a legii și care ar putea conduce la pierderi ireparabile.

Acțiunea UE este justificată din motive de subsidiaritate, conform temeiului juridic pentru acțiunile din domeniul impozitării indirecte, prevăzut la articolul 113 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Se face uz de competențele de executare ale Comisiei, în temeiul articolului 291 din TFUE și în conformitate cu regulamentul privind comitologia, care prevede că, pentru probleme legate de impozitare, se utilizează procedura de examinare. Riscul unor pierderi financiare ireparabile justifică utilizarea unor acte aplicabile imediat. În consecință, procedura de adoptare a acestui tip de măsuri de derogare va fi accelerată.

Instrumentul propus este o directivă, dat fiind că actul legislativ modificat este o directivă și niciun alt act legislativ nu ar fi adecvat.

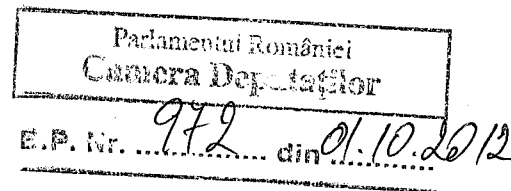
Propunerea nu are un impact negativ asupra bugetului UE.

PRESEDINTE,
Maria Eugenia BĂRINA

SECRETAR,

Nicolae BUD

Consilier parlamentar,
Luminița Ghiorgheu

**Comisia pentru Buget,
Finanțe și Bănci**

**București, 20.09.2012
Nr. 22/231**

**Domnului Viorel Hrebenciuc
Președintele Comisiei pentru afaceri europene**

Spre informare:

- Biroul Permanent al Camerei Deputaților
- Direcția de drept comunitar

PROCES – VERBAL

asupra propunerii de Directivă a Parlamentului European și a
Consiliului privind intermedierea de asigurări – [COM (2012)360]

În conformitate cu Hotărârea Camerei Deputaților nr. 11 din 19 aprilie 2011 privind procedura de lucru și mecanismul decizional pentru exercitarea controlului parlamentar asupra proiectelor de acte legislative ale Uniunii Europene, în temeiul prevederilor Tratatului de la Lisabona, Comisia pentru buget, finanțe și bănci a fost sesizată cu adresa nr. 17/E, la data de 05.09.2012, pentru verificarea conformării principiului subsidiarității asupra propunerii de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind intermedierea de asigurări – [COM (2012)360], E39/2012-s.

Propunerea de Regulament este structurată astfel:

Capitolul I — Domeniu de aplicare și definiții

Articolul 1 extinde domeniul de aplicare al IMD1 pentru a include vânzarea de contracte de asigurare de către întreprinderile de asigurare și de reasigurare fără intervenția unui intermediar de asigurări. Articolul tratează și activitățile de gestionare a solicitărilor de daune de către întreprinderile de asigurare și pentru aceste

întreprinderi, compensarea daunelor și evaluarea de către un expert a solicitărilor de daune.

Articolul 2 reia definițiile din IMD1, cu anumite modificări și cu adăugarea unor definiții noi.

Capitolul II – Cerințe de înregistrare

Articolul 3 lasă cerințele de înregistrare din IMD1 în cea mai mare parte nemodificate, dar impune elaborarea de către AEAPo a unui registru electronic unic (conectând bazele de date naționale) și impune publicarea anumitor înțelegeri cu alte persoane. Acest registru electronic unic trebuie să fie un portal care conține link-uri către registrele naționale. Acest articol exceptează, de asemenea, de la înregistrare persoanele care intră în domeniul de aplicare al proceduri de declarare (a se vedea articolul 4).

Capitolul III – Procedura de declarare

Articolul 4 stabilește o procedură simplificată care exceptează două grupuri de persoane de la procedura de înregistrare menționată mai sus, permițând acestora să desfășoare activități de intermediere cu ajutorul unei simple declarații

Capitolul IV - Libertatea de a presta servicii și libertatea de stabilire

Articolele 5, 6 și 7 reflectă dispozițiile de la articolul 5 din IMD1, din propunerea de revizuire a MiFID și din protocolul de la Luxemburg. Aceste articole reglementează, de asemenea, împărțirea competențelor între autoritățile de supraveghere din statele membre de origine și statele membre gazdă, în special în situațiile în care un intermediar de asigurări sau de reasigurări nu își respectă obligațiile atunci când desfășoară activități comerciale în statul membru gazdă.

Capitolul V – Alte măsuri organizatorice

Articolul 8 - stabilește cerințele profesionale și organizatorice cuprinse în articolul 4 din IMD1: cerința de a avea cunoștințele și abilitățile corespunzătoare, de a avea o bună reputație, de a deține o asigurare de răspundere civilă profesională și de a adopta măsuri destinate protecției împotriva incapacității intermediarului de asigurări de a transfera prima întreprinderii de asigurare sau de a transfera suma aferentă despăgubirii sau de a returna prima asiguratului. Este inclusă și cerința unei dezvoltări profesionale continue. În vederea asigurării unui impact proporțional, normele care se aplică în cazul persoanelor care desfășoară activități de intermediere cu caracter auxiliar sau persoanelor ale căror activități

- se limitează la gestionarea, cu titlu profesional, a solicitărilor de daune vor fi proporționale cu complexitatea produsului vândut. În consecință, articolul 8 nu se aplică integral acestor intermediari.

Articolul 9 privește publicarea normelor privind interesul general. Acest articol s-a modificat față de articolul 6 din IMD1 și impune acum statelor membre obligația publicării normelor privind interesul general, iar AEAPo obligația de a

colecta și de a publica informații privind aceste norme (pentru o expunere orientativă privind principiile interesului general în raport cu al treilea set de directive privind asigurările, a se vedea Comunicarea interpretativă a Comisiei privind libertatea de a presta servicii și interesul general în sectorul asigurărilor, 2000/C 43/03).

Articolele 10-12 reiau fostele articole 7, 9 și 10 referitoare la autoritățile competente, la schimbul de informații între statele membre și la contestații.

Articolul 13 privește procedurile pentru soluționarea extrajudiciară a litigiilor în care sunt implicați clienții și face mai stricte dispozițiile fostului articol 11 din IMD1, impunând statelor membre elaborarea unor proceduri și asigurarea participării la acestea (în timp ce în forma anterioară a articolului statele membre erau doar încurajate să facă acest lucru).

Articolul 14 privește restricțiile în utilizarea intermediarilor. Articolul 3 alineatul (6) din IMD1 este extins la întreprinderile de reasigurare și la intermediarii de asigurări și de reasigurări și ia în considerare procedura de declarare (a se vedea articolul 4).

Capitolul VI – Cerințe privind informațiile și norme de conduită profesională

Articolele 15-20 reiau cerințele referitoare la informații, exceptările în cazul riscurilor mari, dispozițiile mai stricte din fostul articol 12 și condițiile privind informarea din fostul articol 13. Se stabilesc, de asemenea, următoarele dispoziții suplimentare:

- principiul general care impune intermediarilor să acționeze astfel încât să răspundă cel mai bine intereselor clienților;
- cerințe de informare similare pentru întreprinderile de asigurare;
- cerința publicării tipului și a cuantumului remunerației primite de intermediarii de asigurări;
- cerința publicării cuantumului oricărei remunerații variabile primite de angajații din vânzări ai întreprinderilor de asigurare și ai intermediarilor de asigurări;
- un regim obligatoriu de informare completă pentru vânzarea de produse de asigurare de viață și un regim „la cerere” (și anume la cererea clienților) pentru vânzarea de alte produse de asigurare decât asigurările de viață (produse de asigurare generală), cu o perioadă de tranziție de cinci ani. După expirarea perioadei de tranziție de cinci ani, regimul de informare integrală se va aplica automat și în cazul vânzării produselor de asigurare generală. În cursul perioadei de tranziție, propunerea diferențiază între produsele de asigurare de viață și produsele de asigurare generală. În cazul vânzării de produse de asigurare de viață, remunerația (comisionul) tinde să fie mai ridicat. De asemenea, produsele de asigurare de viață sunt mai apropiate de produsele de investiții, iar cumpărarea unui astfel de produs reprezintă o investiție pe termen lung. Situația este diferită în cazul produselor de asigurare generală. Remunerația este de obicei mai mică (comisionul reprezintă 5-10 % din primă), iar

produsul comportă riscuri mai mici. În majoritatea țărilor din UE, clientul poate trece foarte ușor și cu costuri abordabile la alt produs substituibil.

- obligația întreprinderilor de asigurare și a intermediarilor de asigurări de a oferi clientului, înainte de încheierea unui contract, suficiente informații referitoare la produsul de asigurare, astfel încât acesta să poată lua o decizie avizată;

- cerința ca AEAPO să se asigure că informațiile referitoare la dispoziții naționale mai stricte care îi sunt transmise sunt comunicate întreprinderilor de asigurare, intermediarilor de asigurări și clienților; precum și

- excepții suplimentare de la cerința generală care impune ca informațiile să fie transmise pe un suport durabil.

Articolul 21 introduce o dispoziție privind vânzarea produselor la pachet și prevede obligația ca clientul să fie informat că produsele pot fi cumpărate separat și să primească anumite informații în această privință. Articolul impune, de asemenea, AEAPO obligația de a elabora și de a actualiza periodic orientări pentru supravegherea acestor practici.

Capitolul VII – Cerințe suplimentare în materie de protecția consumatorului privind produsele de asigurare cu componentă investițională

Articolul 22 tratează domeniul de aplicare al acestor dispoziții suplimentare, stipulând aplicarea acestora în cazul intermediarilor de asigurări sau al întreprinderilor de asigurare atunci când acestea vând produse de asigurare cu componentă investițională.

Articolul 23 conține dispoziții suplimentare privind conflictele de interese, impunând identificarea acestora. Articolul împuternicește Comisia să adopte acte delegate pentru a stabili:

- măsurile care pot fi necesare pentru a identifica, preveni, gestiona și face publice astfel de conflicte; precum și

- criteriile pentru determinarea tipurilor de conflicte care pot aduce atingere intereselor clienților.

Articolul 24 se bazează pe articolul [23] din MiFID II. Acesta prevede obligațiile, preluate din MiFID II:

- de a acționa cu onestitate și profesionalism, în interesul clienților;
- de a se asigura că informațiile sunt corecte, clare și neînșelătoare;
- de a furniza informații privind întreprinderea de asigurare și intermediarul de asigurări și serviciile acestora (în special atunci când se oferă consultanță independentă), scara analizei de piață (dacă se furnizează clientului o evaluare continuă a adecvării produsului), produsele și strategiile investiționale propuse și costuri.

Se precizează, de asemenea, condițiile în care consultanța poate fi considerată independentă, printre care se numără o obligație referitoare la evaluarea produselor de pe piață și obligația de a nu accepta o remunerație din partea unor terțe părți.

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate pentru a asigura respectarea acestui articol.

Articolul 25 stabilește cum trebuie evaluat caracterul adecvat și corespunzător și impune obținerea unor informații de la client. În cazul vânzărilor fără consultanță, intermediarul sau întreprinderea trebuie să obțină informații referitoare la cunoștințele și experiența clientului pentru a determina adecvarea produsului la situația clientului respectiv. În cazul vânzărilor cu consultanță, pentru determinarea adecvării trebuie obținute informații privind situația financiară și obiectivele investiționale ale clientului. În situațiile în care un produs nu este adecvat sau corespunzător, după caz, clientul trebuie avertizat. Vânzătorul trebuie, de asemenea, să păstreze documentația care conține termenii în care are loc furnizarea de servicii către client și să transmită rapoarte acestuia. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate pentru a asigura respectarea acestor dispoziții.

Capitolul VIII – Sancțiuni

Articolul 26 impune statelor membre să se asigure că autoritățile competente impun sancțiuni și adoptă măsuri eficiente, proporționale și cu efect de descurajare în cazul încălcării dispozițiilor naționale adoptate în temeiul directivei.

Sancțiunile și măsurile administrative trebuie să se aplice persoanelor fizice sau juridice responsabile de încălcări conform legislației naționale.

Autoritățile competente trebuie să primească toate competențele de investigare necesare și trebuie să coopereze în cazurile transfrontaliere.

Articolul 27 prevede obligația publicării sancțiunilor sau a măsurilor impuse pentru încălcarea dispozițiilor.

Articolul 28 specifică anumite încălcări și stabilește sancțiunile administrative care se aplică intermediarilor, inclusiv retragerea înregistrării, interdicții împotriva persoanelor responsabile cu exercitarea unor funcții de conducere și sancțiuni pecuniare, care se pot ridica până la dublul valorii beneficiului obținut din încălcare, dacă acest beneficiu poate fi determinat.

Prezenta propunere nu vizează sancțiunile penale.

Articolul 29 stabilește factorii de care trebuie ținut cont la impunerea de sancțiuni și măsuri, inclusiv beneficiile obținute în urma încălcării, pierderile suferite de părți terțe și nivelul cooperării persoanei responsabile și impune AEAPO obligația elaborării de orientări privind sancțiunile. Articolul impune, de asemenea, comunicarea oricăror sancțiuni sau măsuri intermediarului sau întreprinderii în cauză, împreună cu justificările aferente.

Articolul 30 impune existența unor mecanisme eficace care să încurajeze raportarea încălcărilor și care să asigure o protecție a denunțătorilor (*whistle blowers*) și a datelor personale ale acestora, precum și protecția datelor persoanelor fizice suspectate de încălcări.

Articolul 31 impune raportarea anuală a informațiilor agregate referitoare la încălcări către AEAPO, precum și publicarea acestor informații de către AEAPO. Comisia este împuternicită să adopte standarde tehnice de punere în aplicare în

această privință, pe care AEAPO trebuie să le elaboreze și să le prezinte Comisiei în termen de șase luni de la data publicării directivei.

Capitolul IX – Dispoziții finale

Articolele 32-39 reiau (cu actualizări, acolo unde este cazul) dispozițiile finale din IMD1 referitoare la dreptul la o cale de atac, transpunere și intrarea în vigoare, abrogarea legislației anterioare și entitățile cărora li se adresează directiva. În plus, *articolele 33 și 34* stabilesc condițiile care se aplică în cazul competenței Comisiei de a adopta acte delegate în temeiul directivei, iar *articolul 35* stabilește procesul de revizuire și evaluare a directivei de către Comisie după intrarea în vigoare a actului. Această revizuire trebuie să acorde o atenție specială impactului normelor privind informarea de la articolul 17 alineatul (2) asupra intermediarilor de asigurări generale care aparțin categoriei întreprinderilor mici și mijlocii.

Analizând textul reglementării membrii Comisiei pentru buget, finanțe și bănci:

1. Constată că propunerea are caracter legislativ, făcând obiectul controlului parlamentar al subsidiarității.

2. Menționează că obiectul propunerii constă în îmbunătățirea protecției consumatorilor în sectorul asigurărilor prin crearea de standarde comune la nivelul tuturor vânzărilor de asigurări și prin asigurarea consilierii adecvate. Aceasta se va realiza prin sporirea transparenței și prin instituirea unor condiții de concurență egale pentru vânzările de asigurări de către intermediari și de către întreprinderile de asigurare. În acest scop, se propun următoarele modificări:

1. Același nivel de protecție a consumatorilor se aplică indiferent de canalul prin care consumatorii achiziționează un produs de asigurare. Indiferent dacă un consumator achiziționează un produs direct de la o întreprindere de asigurare sau indirect de la un intermediar (de ex. un agent sau un broker), consumatorul va beneficia de același nivel de protecție. Acest lucru nu există în momentul de față, întrucât IMD actuală nu reglementează decât vânzările realizate de intermediari.

2. Consumatorilor le vor fi furnizate în avans informații clare cu privire la statutul profesional al persoanei care vinde produsul de asigurare. Se vor introduce reguli vizând o combatere mai eficace a riscurilor de conflict de interese, inclusiv divulgarea remunerației primite de vânzătorii de produse de asigurare.

3. Vânzările de produse de asigurare vor trebui să fie însoțite de o consiliere profesională onestă.

4. Va fi mai ușor pentru intermediari să desfășoare activități transfrontaliere, promovând astfel crearea unei piețe interne reale în domeniul serviciilor de asigurare.

Revizuirea IMD urmărește să îmbunătățească în mod eficient reglementarea pieței de retail a asigurărilor. Directiva revizuită vizează

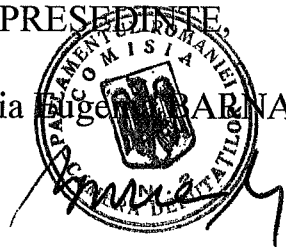
să asigure condiții de concurență echitabile pentru toți participanții implicați în vânzarea de produse de asigurare și consolidarea protecției deținătorilor de polițe de asigurare.

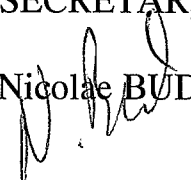
În ceea ce privește proporționalitatea, propunerea respectă în totalitate principiul acesteia, conform căruia acțiunea la nivelul UE trebuie să asigure îndeplinirea obiectivelor fără a depăși ceea ce este necesar în acest scop. Ea este compatibilă cu acest principiu, având în vedere echilibrul corespunzător dintre interesul public aflat în joc și raportul cost-eficiență al măsurilor. În particular, la formularea cerințelor s-a acordat o atenție prioritară necesității de a pune în echilibru elemente precum protecția consumatorilor, eficiența piețelor și costurile suportate la nivel de sector.

În virtutea acestui principiu, propunerea diferențiază între diversele canale de distribuție ale produselor de asigurare și impune cerințe mai puțin stringente în materie de înregistrare și calificări profesionale comercianților de produse de asigurare simple. De exemplu, comercianții de produse de asigurare auxiliare cu risc scăzut, precum societățile de închirieri auto și agențiile de voiaj sunt supuse unei proceduri de declarare simplificate în locul înregistrării ca intermediari de asigurări.

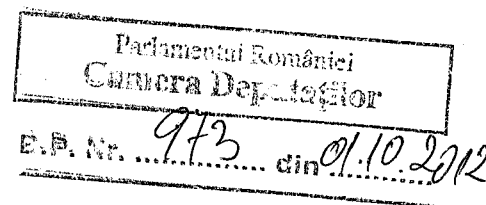
Propunerea face, de asemenea, o diferență în ceea ce privește cerințele referitoare la transparența remunerării între produsele de asigurare de viață și produsele de asigurare generale. Aceste măsuri de proporționalitate au în vedere gradele diferite de complexitate și de risc pentru clienți ale diverselor produse de asigurare, precum și intenția de reducere a poverii administrative pentru IMM-urile care comercializează produse de asigurare.

Față de cele de mai sus, Comisia pentru buget, finanțe și bănci, în ședința din data de 19.09.2012, a hotărât, cu unanimitate de voturi din numărul deputaților prezenți, că, ***propunerea este conformă cu principiul subsidiarității*** conform alin. (3) al art. 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE).

PRESEDINTE,
Maria Eugenia BARNIA

SECRETAR,
Nicolae BUD

Parlamentul României

**Comisia pentru Buget,
Finanțe și Bănci**

**București, 20.09.2012
Nr. 22/231**

**Domnului Viorel Hrebenciuc
Președintele Comisiei pentru afaceri europene**

Spre informare:

- Biroul Permanent al Camerei Deputaților
- Direcția de drept comunitar

PROCES – VERBAL

asupra propunerii de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei 2009/65/CE de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM), în ceea ce privește funcțiile de depozitar, politicile de remunerare și sancțiunile – [COM (2012)350]

În conformitate cu Hotărârea Camerei Deputaților nr. 11 din 19 aprilie 2011 privind procedura de lucru și mecanismul decizional pentru exercitarea controlului parlamentar asupra proiectelor de acte legislative ale Uniunii Europene, în temeiul prevederilor Tratatului de la Lisabona, Comisia pentru buget, finanțe și bănci a fost sesizată cu adresa nr. 17/E, la data de 05.09.2012, pentru verificarea conformării principiului subsidiarității asupra propunerii de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei 2009/65/CE de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM), în ceea ce privește funcțiile de depozitar, politicile de remunerare și sancțiunile – [COM (2012)350], E37/2012]-s.

Propunerea de modificare a Directivei 2009/65/CE de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM), se referă la:

1. Modificarea Directivei 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului pentru a se ține seama de evoluția piețelor și de experiența dobândită până acum de participanții pe piață și de organismele de supraveghere, mai exact pentru a soluționa discrepanțele existente între dispozițiile de drept intern în ceea ce privește obligațiile și răspunderea depozitarilor, politica de remunerare și sancțiunile.

2. În scopul contracarării impactului potențial negativ al structurilor de remunerare prost concepute asupra bunei gestionări a riscurilor și asupra controlului comportamentelor de asumare a riscului de către indivizi, trebuie să existe o obligație explicită a societăților de administrare ale organismelor de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) de a institui și menține în vigoare, pentru categoriile de personal ale căror activități profesionale au un impact important asupra profilului de risc al OPCVM-urilor pe care le administrează, politici și practici de remunerare compatibile cu o administrare sănătoasă și eficace a riscurilor. Printre aceste categorii de personal trebuie să se numere personalul din conducerea superioară, persoanele care își asumă riscuri și cele cu funcții de control, precum și orice angajat care primește o remunerație totală care îl plasează în aceeași categorie de remunerare cu personalul din conducerea superioară și cu persoanele care își asumă riscuri. Aceste norme trebuie să se aplice, de asemenea, societăților de investiții de tip OPCVM care nu au desemnat o societate de administrare.

3. Principiile care guvernează politicile de remunerare trebuie să recunoască faptul că societățile de administrare ale OPCVM-urilor au capacitatea de a aplica respectivele politici în diferite moduri, în funcție de dimensiunea lor și de mărimea OPCVM-urilor administrate, de organizarea lor internă și de natura, amploarea și complexitatea activităților lor.

4. Principiile referitoare la politicile de remunerare solide stabilite în prezenta directivă trebuie să respecte și să completeze principiile stabilite în Recomandarea 2009/384/CE a Comisiei din 30 aprilie 2009 privind politicile de remunerare în sectorul serviciilor financiare.

5. Pentru a promova convergența practicilor de supraveghere în ceea ce privește evaluarea politicilor și a practicilor de remunerare, Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe (AEVMP), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului trebuie să asigure existența unor orientări cu privire la politicile de remunerare sănătoase în sectorul administrării activelor. Autoritatea bancară europeană (ABE), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului trebuie să ofere sprijin AEVMP la elaborarea acestor orientări.

6. Dispozițiile referitoare la remunerare nu trebuie să aducă atingere exercitării depline a drepturilor fundamentale garantate de tratate, principiilor generale de drept contractual și dreptul muncii de la nivel național, legislației aplicabile privind drepturile și participarea acționarilor și responsabilitățile generale ale organelor administrative și de supraveghere din cadrul instituțiilor vizate, precum

și, dacă este cazul, dreptului partenerilor sociali de a încheia și aplica acorduri colective în conformitate cu legislația și cutumele naționale.

7. Pentru a asigura nivelul necesar de armonizare a cerințelor de reglementare din diferite state membre, trebuie să se adopte norme suplimentare care să definească sarcinile și obligațiile depozitarilor, să desemneze entitățile juridice care pot fi numite depozitari și să clarifice răspunderea depozitarilor în cazurile în care activele OPCVM-urilor sunt pierdute de entitatea care le păstrează în custodie sau în cazul îndeplinirii necorespunzătoare a activității de supraveghere de către depozitari. Îndeplinirea necorespunzătoare poate duce la pierderea activelor, dar și la diminuarea valorii activelor, în cazul în care, de exemplu, un depozitar a acceptat investiții care nu erau conforme cu regulile fondului, expunându-l pe investitor la riscuri neașteptate sau neanticipate. Sunt necesare, de asemenea, norme suplimentare care să clarifice condițiile în care pot fi delegate funcțiile de depozitar.

8. Este necesar să se clarifice faptul că un OPCVM trebuie să numească un depozitar unic care să exercite o supraveghere generală a activelor OPCVM-ului. Obligativitatea existenței unui depozitar unic trebuie să garanteze că depozitarul are o imagine de ansamblu asupra tuturor activelor OPCVM-ului și că atât administratorii fondului, cât și investitorii au un singur punct de referință în cazul în care apar probleme legate de păstrarea în siguranță a activelor sau de exercitarea funcțiilor de supraveghere.

9. În îndeplinirea atribuțiilor sale, un depozitar trebuie să acționeze în mod onest, corect, profesional, independent și în interesul OPCVM-ului sau al investitorilor OPCVM-ului.

10. Pentru a asigura o abordare armonizată în ceea ce privește îndeplinirea obligațiilor de depozitar în toate statele membre, indiferent de forma juridică a OPCVM-ului, este necesar să se introducă o listă uniformă a obligațiilor de supraveghere care trebuie să fie îndeplinite atât de OPCVM-urile sub formă de societate (societățile de investiții), cât și de OPCVM-urile sub formă contractuală.

11. Depozitarul trebuie să fie responsabil pentru monitorizarea adecvată a fluxurilor de numerar ale OPCVM-ului, și, în mod concret, pentru a garanta că banii investitorilor și numerarul care aparține OPCVM-ului se înregistrează corect în conturile deschise în numele OPCVM-ului, în numele societății de administrare care acționează în numele OPCVM-ului sau în numele depozitarului care acționează în numele OPCVM-ului. Prin urmare, trebuie să se adopte dispoziții detaliate privind monitorizarea numerarului, astfel încât să se asigure niveluri eficace și coerente de protecție a investitorilor. Pentru a se asigura că banii investitorilor sunt înregistrați în conturi de numerar, depozitarul trebuie să țină cont de principiile stabilite la articolul 16 din Directiva 2006/73/CE a Comisiei din 10 august 2006 de punere în aplicare a Directivei 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind cerințele organizatorice și condițiile de funcționare ale întreprinderilor de investiții și termenii definiți în sensul directivei menționate.

12. Pentru a preveni transferurile de numerar frauduloase, trebuie să se interzică deschiderea de conturi de numerar asociate cu tranzacțiile fondului fără cunoștința depozitarului.

13. Orice instrument financiar păstrat în custodie pentru un OPCVM trebuie să fie diferențiat de activele proprii ale depozitarului, și trebuie să fie identificat, în orice moment, ca aparținând OPCVM-ului respectiv; o astfel de cerință trebuie să confere un nivel suplimentar de protecție pentru investitori în cazul în care depozitarul nu-și respectă obligațiile contractuale.

14. În plus față de obligația existentă de a păstra în siguranță activele care aparțin unui OPCVM, activele care pot fi păstrate în custodie trebuie să fie diferențiate de cele care nu pot fi păstrate în custodie, în cazul acestora din urmă aplicându-se o cerință de ținere a evidențelor și de verificare a titlurilor de proprietate. Grupul activelor care pot fi păstrate în custodie trebuie să fie clar diferențiat, deoarece obligația de a restitui activele pierdute trebuie să se aplice doar acestei categorii specifice de active financiare.

15. Este necesar să se definească condițiile în care sarcinile de păstrare în siguranță ale depozitarului pot fi delegate unui terț. Delegarea și subdelegarea trebuie să fie justificate în mod obiectiv și supuse unor cerințe stricte în ceea ce privește eligibilitatea părții terțe căreia i se încredințează funcția delegată și în ceea ce privește abilitățile, grija și diligența de care trebuie să dea dovadă depozitarul atunci când selectează, numește și monitorizează această parte terță.

16. Încredințarea custodiei activelor unui operator de sistem de decontare a titlurilor de valoare în conformitate cu prevederile Directivei 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare sau încredințarea furnizării de servicii similare unor sisteme de decontare a titlurilor de valoare din țări terțe nu trebuie considerată o delegare a funcțiilor de custodie.

17. O parte terță căreia îi este delegată păstrarea în siguranță a activelor trebuie să aibă posibilitatea de a menține un cont colectiv („*omnibus account*”), sub forma unui cont comun segregat pentru mai multe OPCVM-uri.

18. Dacă custodia este delegată unui terț, este necesar, de asemenea, să se garanteze că terțul face obiectul unor cerințe specifice privind reglementarea și supravegherea prudențială eficace. În plus, pentru a se garanta că instrumentele financiare se află în posesia părții terțe căreia i s-a delegat custodia, trebuie să se efectueze audituri externe periodice.

19. Pentru a se asigura niveluri înalte și uniforme de protecție a investitorilor trebuie să se adopte dispoziții cu privire la conduite profesională și la gestionarea conflictelor de interese, care să se aplice în toate situațiile, inclusiv în cazul delegării obligațiilor de păstrare în siguranță. Aceste norme trebuie să asigure, în mod concret, o separare clară a sarcinilor și funcțiilor între depozitar, OPCVM și societatea de administrare.

20. Pentru a se asigura un nivel înalt de protecție a investitorilor și un nivel corespunzător de reglementare prudențială și control permanent, este necesar să se stabilească o listă exhaustivă de entități eligibile să funcționeze ca depozitari, astfel încât numai instituțiile de credit și societățile de investiții să fie autorizate să funcționeze ca depozitari ai OPCVM-urilor. Pentru a permite altor entități care anterior erau eligibile să funcționeze ca depozitari pentru fondurile OPCVM să se

transforme în entități eligibile, trebuie prevăzute dispoziții tranzitorii pentru entitățile respective.

21. Este necesar să se precizeze și să se clarifice răspunderea depozitarului OPCVM-ului în cazul pierderii unui instrument financiar care este păstrat în custodie. În cazul pierderii unui instrument financiar păstrat în custodie, depozitarul trebuie să fie răspunzător pentru restituirea unui instrument financiar de același tip sau de o valoare corespunzătoare către OPCVM. Nu trebuie să fie avută în vedere nicio altă scutire de răspundere în cazul pierderii activelor, cu excepția cazului în care depozitarul poate dovedi că pierderea este cauzată de un „eveniment exterior aflat în afara controlului său rezonabil, ale cărui consecințe nu ar fi putut fi evitate în ciuda tuturor eforturilor rezonabile depuse în acest sens”. În acest context, un depozitar nu trebuie să aibă posibilitatea de a invoca anumite situații interne, cum ar fi o acțiune frauduloasă a unui angajat, pentru a fi exonerat de răspundere.

22. În cazul în care depozitarul delegă sarcini de custodie, acesta trebuie să fie răspunzător pentru pierderea instrumentelor financiare aflate în custodia unei părți terțe. De asemenea, trebuie să se precizeze că, în cazul pierderii unui instrument păstrat în custodie, depozitarul este obligat să restituie un instrument financiar de același tip sau de o valoare corespunzătoare, chiar și în cazul în care pierderile s-au produs la subcustodele acestuia. Depozitarul nu este scutit de această răspundere decât în cazul în care poate dovedi că pierderea a fost cauzată de un eveniment exterior aflat în afara controlului său rezonabil și ale cărui consecințe nu ar fi putut fi evitate în ciuda tuturor eforturilor rezonabile depuse în acest sens. În acest context, un depozitar nu trebuie să poată invoca anumite situații interne, cum ar fi o acțiune frauduloasă a unui angajat, pentru a fi exonerat de răspundere. Nu trebuie să fie permisă nicio scutire de răspunderea legală sau contractuală în cazul pierderii activelor de către depozitar sau de subcustodele său.

23. Fiecare investitor într-un fond OPCVM trebuie să poată introduce acțiuni în răspundere împotriva depozitarului său, fie în mod direct, fie indirect, prin intermediul societății de administrare. Exercitarea căilor de atac împotriva depozitarului nu trebuie să depindă de forma juridică a OPCVM-ului (de societate sau contractuală) sau de natura juridică a raporturilor dintre depozitar, societatea de administrare și deținătorii de titluri de participare.

24. La 12 iulie 2010 Comisia a propus modificarea Directivei 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 martie 1997 privind sistemele de compensare pentru investitori. Este esențial ca propunerea din 12 iulie 2010 să fie completată prin clarificarea obligațiilor și a sferei de cuprindere a răspunderii depozitarului și a subcustozilor OPCVM-urilor, în vederea asigurării unui nivel înalt de protecție pentru investitorii în OPCVM-uri în cazurile în care un depozitar nu-și poate îndeplini obligațiile stabilite în prezenta directivă.

25. Este necesar să se garanteze că depozitarilor li se aplică aceleași cerințe indiferent de forma juridică pe care o iau OPCVM-urile. Uniformitatea cerințelor trebuie să consolideze certitudinea juridică, să întărească protecția investitorilor și să contribuie la crearea unor condiții uniforme pe piață. Comisia nu a primit nicio notificare conform căreia o societate de investiții să fi recurs la derogarea de la obligația generală de a încredința active unui depozitar. Prin urmare, dispozițiile

Directivei 2009/65/CE privind depozitarul unei societăți de investiții trebuie să fie considerate redundante.

26. În conformitate cu Comunicarea Comisiei din 8 decembrie 2010 privind consolidarea regimurilor de sancțiuni în sectorul serviciilor financiare, autoritățile competente trebuie să fie împuternicite să impună sancțiuni pecuniare suficient de ridicate astfel încât să fie disuasive și proporționale, pentru a contrabalansa avantajele preconizate în urma comportamentelor care încalcă dispozițiile.

27. Pentru a se garanta o aplicare consecventă în toate statele membre, acestea trebuie să se asigure, atunci când stabilesc tipul sancțiunilor sau măsurilor administrative și nivelul sancțiunilor administrative pecuniare, că autoritățile competente iau în considerare toate circumstanțele relevante.

28. Pentru a întări efectul disuasiv asupra publicului larg și a informa în legătură cu încălcările normelor care ar putea fi în detrimentul protecției investitorilor, sancțiunile trebuie să fie publicate, exceptând anumite împrejurări bine definite. Pentru a garanta respectarea principiului proporționalității, în cazul în care publicarea ar cauza un prejudiciu disproporționat părților implicate sancțiunile trebuie publicate în mod anonim.

29. Pentru a depista eventualele încălcări, trebuie să li se confere autorităților competente atribuțiile de investigare necesare, iar acestea trebuie să instituie mecanisme eficace de încurajare a raportării încălcărilor efective sau potențiale.

30. Prezenta directivă nu trebuie să aducă atingere niciunei dispoziții din dreptul statelor membre referitoare la infracțiuni sau sancțiuni penale.

31. Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, consacrate în Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

32. Pentru a garanta că obiectivele prezentei directive sunt atinse, Comisia trebuie să fie împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Atunci când pregătește și redactează acte delegate, Comisia trebuie să asigure transmiterea simultană, la timp și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.

33. În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative, statele membre și-au luat angajamentul de a adăuga la notificarea măsurilor lor de transpunere, în cazuri justificate, unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că transmiterea unor astfel de documente este justificată.

34. Obiectivele acțiunilor care trebuie întreprinse pentru a îmbunătăți încrederea investitorilor în OPCVM-uri, prin consolidarea dispozițiilor privind obligațiile și răspunderea depozitarilor, politicile de remunerare ale societăților de administrare și ale societăților de investiții, și prin introducerea de standarde comune privind sancțiunile aplicabile principalelor încălcări ale dispozițiilor prezentei directive nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre acționând independent unul de altul. Întrucât doar o acțiune la nivel european poate remedia

deficiențele identificate, și, prin urmare, astfel de măsuri pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea trebuie să adopte măsurile necesare, în conformitate cu principiul subsidiarității, prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, enunțat în respectivul articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului respectiv.

Analizând textul reglementării membrii Comisiei pentru buget, finanțe și bănci:

1. Constată că propunerea are caracter legislativ, făcând obiectul controlului parlamentar al subsidiarității.

2. Menționează că obiectul propunerii constă în:

- o definiție exactă a sarcinilor și răspunderilor tuturor depozitarilor care acționează în numele unui fond OPCVM (organisme de plasament colectiv în valori mobiliare);

- reguli clare privind remunerarea administratorilor de OPCVM-uri: modul în care sunt remunerați nu trebuie să încurajeze asumarea de riscuri excesive. Politica de remunerare va fi mai bine corelată cu interesul pe termen lung al investitorilor și cu realizarea obiectivelor de investiții ale OPCVM;

- o abordare comună privind modalitatea de sancționare a principalelor încălcări ale cadrului juridic privind OPCVM și introducerea de standarde comune privind nivelul amenzilor administrative, pentru a se asigura că acestea depășesc întotdeauna potențialele beneficii rezultate din încălcarea dispozițiilor.

Față de cele de mai sus, Comisia pentru buget, finanțe și bănci, în ședința din data de 19.09.2012, a hotărât, cu unanimitate de voturi din numărul deputaților prezenți, că **propunerea este conformă cu principiul subsidiarității** conform alin. (3) al art. 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE).

PRESEDINTE

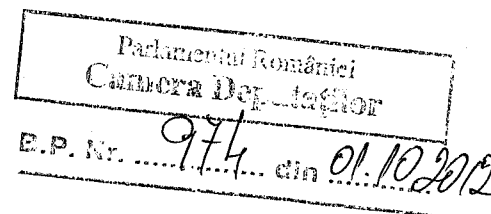
Maria Eugenia BARNIA

SECRETAR,

Nicolae BUD

Parlamentul României

**Comisia pentru buget,
finanțe și bănci**

**București
Nr. 22/231/**

**Către: Comisia pentru afaceri europene
Domnului Președinte Viorel Hrebenciuc**

**Spre informare: Biroului permanent al Camerei Deputaților
Direcției de drept comunitar**

PROCES VERBAL

**asupra Propunerii de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului
privind documentele cu informații cheie referitoare la produsele de investiții**

În conformitate cu Hotărârea Biroului Permanent al Camerei Deputaților nr. 11/19.04.2011 privind procedura de lucru și mecanismul decizional pentru exercitarea controlului parlamentar asupra proiectelor de acte legislative ale Uniunii Europene, în temeiul Tratatului de la Lisabona privind rolul parlamentelor naționale, Comisia pentru buget, finanțe și bănci a fost sesizată, în data de 05.09.2012 pentru verificarea conformării cu principiul subsidiarității a Propunerii de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind documentele cu informații cheie referitoare la produsele de investiții, E38/2012-s - COM (2011)352.

Prezenta propunere prevede norme uniforme privind informațiile despre produsele de investiții care trebuie furnizate investitorilor de retail. Obiectivul propunerii este ca investitorii de retail să fie în măsură să înțeleagă caracteristicile și riscurile principale ale produselor de investiții de retail și să compare diferitele produse. Totodată, propunerea vizează să asigure condiții de concurență egale între creatorii produselor de investiții și vânzătorii acestor produse. Scopul său este așadar de a institui condiții uniforme pentru modul în care investitorii din Uniune sunt informați în legătură cu produsele de investiții prin intermediul unui scurt document și pentru modul în care le sunt furnizate informațiile. Propunerea armonizează astfel

condițiile de funcționare în ceea ce privește informațiile despre produsele de investiții pentru toți actorii de pe piața investițiilor de retail: creatorii produselor, vânzători și investitori.

Conform principiului subsidiarității prevăzut la articolul 5 alineatul (3) din TUE, se iau măsuri la nivelul UE numai dacă obiectivele urmărite nu pot fi realizate suficient de bine de statele membre individual și, prin urmare, având în vedere amploarea și efectele măsurilor propuse, obiectivele pot fi realizate mai bine la nivelul UE.

Obiectivele prezentei propuneri, de a asigura condiții de concurență egale în întreaga UE între creatorii produselor și persoanele care vând produse de investiții și de a crea un nivel uniform de protecție a investitorilor prin intermediul unor norme armonizate în materie de transparență, nu pot fi atinse prin acțiuni luate la nivelul statelor membre. Abordările naționale pot avea un impact benefic asupra protecției investitorilor în statele membre în cauză, însă ele sunt prin definiție limitate la teritoriul național. În plus, există riscul unor abordări divergente în ceea ce privește informațiile pentru investitori. Acestea nu pot crea condiții de concurență egale la nivelul Uniunii pentru creatorii și vânzătorii produselor de investiții și nici un nivel uniform de protecție a investitorilor, în întreaga UE, în ceea ce privește informațiile despre produse. Așadar, este necesară o acțiune la nivel european.

Față de cele de mai sus, Comisia pentru buget, finanțe și bănci, în ședința din data de 19.09.2012, a hotărât, cu majoritatea membrilor prezenți la dezbatere, că **propunerea este conformă cu principiul subsidiarității.**

PREȘEDINTE,

Maria Eugenia Barna

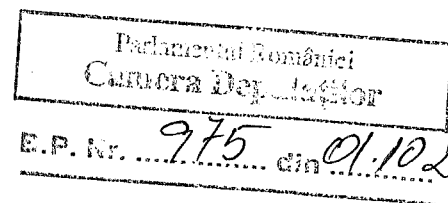
SECRETAR,

Nicolae Bud

Întocmit,

Consilier parlamentar Ene Giorgia

Parlamentul României

**Comisia pentru buget,
finanțe și bănci**

**București
Nr. 22/231/**

**Către: Comisia pentru afaceri europene
Domnului Președinte Viorel Hrebenciuc**

**Spre informare: Biroului permanent al Camerei Deputaților
Direcției de drept comunitar**

PROCES VERBAL

**asupra propunerii de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului
privind combaterea fraudelor îndreptate împotriva intereselor financiare ale
Uniunii prin intermediul dreptului penal**

În conformitate cu Hotărârea Biroului Permanent al Camerei Deputaților nr. 11/19.04.2011 privind procedura de lucru și mecanismul decizional pentru exercitarea controlului parlamentar asupra proiectelor de acte legislative ale Uniunii Europene, în temeiul Tratatului de la Lisabona privind rolul parlamentelor naționale, Comisia pentru buget, finanțe și bănci a fost sesizată, în data de 26.10.2011 pentru verificarea conformării cu principiul subsidiarității a propunerii de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind combaterea fraudelor îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii prin intermediul dreptului penal ,E40/2012-s - COM (2011)363.

Propunerea se întemeiază pe articolul 325 alineatul (4) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

La articolul 325 se stabilește competența UE de a adopta măsurile necesare „care descurajează” în domeniul prevenirii și combaterii fraudei și a altor activități ilegale care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii. La articolul 325 alineatul (4) se prevede procedura legislativă de adoptare a măsurilor necesare pentru a oferi o protecție efectivă și echivalentă. Se prevede, de asemenea, un temei juridic

pentru elaborarea și adoptarea de legi cu privire la fraude și orice alte activități ilegale care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii în domeniul prevenirii și combaterii fraudei. În acest context, noțiunea de fraudă trebuie înțeleasă în sens larg, în definiția sa intrând și anumite infracțiuni conexe.

Scopul articolului 325 este de a proteja interesul unic pentru care a fost elaborată această politică prioritară, și anume fondurile publice ale Uniunii, indiferent dacă este vorba de venituri sau cheltuieli.

Prezenta propunere înlocuiește propunerea de directivă privind protecția penală a intereselor financiare ale Comunității.

Astfel, se consideră că este nevoie de o acțiune a Uniunii deoarece interesele financiare ale UE se referă la active și pasive gestionate de către UE sau în numele acesteia. Întrucât, prin natura lor, sunt plasate la nivelul UE, acestea nu pot fi protejate, în mod normal, de către statele membre în mod individual. Lupta antifraudă este o responsabilitate partajată a UE și a statelor membre. UE este cea mai în măsură să evalueze ce măsuri sunt necesare și proporționale în vederea protejării intereselor sale financiare, ținând seama de normele specifice ale UE care se aplică în acest domeniu. Acest lucru se aplică, de asemenea, în măsura în care dispozițiile de drept penal de protejare a intereselor financiare ale UE trebuie să fie armonizate. Numai UE este în măsură să se creeze un nivel de protecție echivalentă prin norme obligatorii care să aibă efect în toate statele membre și, prin urmare, să creeze un cadru juridic care să contribuie la depășirea punctelor slabe ale situației actuale.

Față de cele de mai sus, Comisia pentru buget, finanțe și bănci, în ședința din data de 19.09.2012, a hotărât, cu majoritatea membrilor prezenți la dezbateri, că **propunerea este conformă cu principiul subsidiarității.**

P R E S E D I N T E,

Maria Eugenia Barna

S E C R E T A R,

Nicolae Bud

A handwritten signature in dark ink, appearing to read "N. Bud", written over the printed name.

Întocmit,
Consilier parlamentar Ene Giorgia

A handwritten signature in dark ink, appearing to read "Ene Giorgia", written over the printed name.